

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **P. T.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2020, č. j. 1408/2020-160-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2022, č. j. 13 A 55/2020 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný je **povinen** uhradit žalobci k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Václava Voříška, na náhradě nákladů řízení 4.114,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravně správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), vydal dne 12. 11. 2019 rozhodnutí, kterým shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť žalobce porušil § 6 odst. 8 a § 18 odst. 4 téhož zákona. Toho se žalobce dopustil tím, že dne 9. 5. 2019 kolem 13:14 hod. řídil osobní automobil tovární značky BMW, reg. zn. X, s přípojným vozidlem GAPA, v Praze 5, ul. Strakonická, ve směru jízdy z centra, na úrovni ul. Zbraslavská jel nedovolenou rychlostí. Hlídka Policie ČR zde totiž naměřila rychlost 69 km/h (při zvážení možné odchylky měřícího zařízení byla naměřena jako nejnižší skutečná rychlost 65 km/h), přičemž nejvyšší dovolená rychlost na tomto úseku je 50 km/h. Při kontrole žalobce taktéž

nepředložil na výzvu policisty osvědčení o registraci vozidla. Za tento přestupek mu správní orgán I. stupně uložil pokutu ve výši 1.500 Kč a současně povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání. Žalovaný napadeným rozhodnutím částečně změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že ho doplnil o porušení povinnosti dle § 6 odst. 7 písm. b) zákona o silničním provozu.

[3] Proti napadenému rozhodnutí žalobce brojil žalobou u Městského soudu v Praze. Městský soud žalobě vyhověl, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud upozornil na skutečnost, že je nutné rozlišovat na straně jedné mezi porušením povinnosti dle § 6 odst. 7 písm. b) zákona o silničním provozu, dle kterého je řidič vozidla povinen u sebe mít osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního předpisu, a na druhé straně mezi povinností řidiče tento průkaz na výzvu policisty předložit dle § 6 odst. 8 téhož zákona. Podobností výše zmíněných povinností řidiče motorového vozidla se již zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 - 39, v němž vyslovil, že účel povinnosti mít při řízení osvědčení o registraci vozidla u sebe se odráží v povinnosti předložit na výzvu policisty dané osvědčení o registraci vozidla. Osvědčení o registraci vozidla má mít řidič v autě tedy právě proto, aby jej mohl při silniční kontrole policistovi předložit k ověření, že je dané vozidlo registrované. Městský soud neměl za dostatečně prokázané, že žalobce porušil povinnost mít osvědčení o registraci vozidla u sebe. Nepostačuje totiž, pokud byla tato skutečnost uvedena v oznámení o přestupku, případně v úředním záznamu a nebylo možné ji dosvědčit ani prostřednictvím zasahujících policistů.

[4] Naopak za nedůvodné považoval městský soud další žalobní námitky týkající se rozčlenění výroku rozhodnutí a toho, že měření údajně probíhalo v zatáčce. Ze snímku z mapy, který předložil žalobce v odvolacím řízení, je sice patrné, že místo měření se nacházelo v úseku ulice Strakonická, jež se mírně stáčí, avšak jedná se o zcela nepatrné zakřivení a taktéž měření proběhlo v jeho vnitřním okraji, kde je za splnění stanovených podmínek přípustné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu 31. 10. 2018, č. j. 4 As 270/2018 - 41).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[5] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel předně uvádí, že v případě § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu se jedná o částečně blanketní právní normu, neboť odkazuje na jinou právní normu, tj. v daném případě na odstavec 7 téhož zákona, jež taxativním způsobem vymezuje, jaké doklady je řidič motorového vozidla povinen mít u sebe. Právě v § 6 odst. 7 písm. b) tohoto zákona, které stěžovatel do výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně doplnil, je stanovena povinnost mít při řízení u sebe osvědčení o registraci vozidla. Stěžovatel se touto změnou tedy snažil docílit toho, aby rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo

pokračování

perfektní a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (k tomu stěžovatel odkázal na usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, č. 3656/2018 Sb. NSS). Dle stěžovatele tedy § 6 odst. 8 ve spojení s § 6 odst. 7 písm. b) zákona o silničním provozu tvoří ucelenou právní normu, a nejedná se tudíž o situaci, kdy by stěžovatel rozšířil právní kvalifikaci přestupku či by zaměnil povinnosti žalobce jako řidiče.

[7] Pokud by k prokázání, že řidič neměl osvědčení o registraci vozidla u sebe, nestačila ani svědecká výpověď zasahujících policistů o tom, že jim řidič tuto skutečnost sdělil, nebylo by dle stěžovatele možné nikoho nikdy za takový přestupek potrestat. Došlo by tak k úplnému vyprázdnění povinnosti řidiče mít u sebe osvědčení o registraci vozidla, což zcela jistě nebylo úmyslem zákonodárce.

[8] K nedostatečnosti prokazování protiprávního jednání žalobce pouze úředními záznamy či oznámením o přestupku stěžovatel odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, č. j. III. ÚS 1319/17. Taktéž poukazuje na skutečnost, že náhled na úřední záznamy se obecně vyvíjel i v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu a názor o absolutní nepřipustnosti těchto záznamů je v současné době již překonán (k tomu srov. např. rozsudek ze dne 30. 10. 2020, č. j. 5 As 271/2018 - 32, či ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 As 114/2017 - 26).

[9] V neposlední řadě stěžovatel poukazuje na skutečnost, že rozsudky Nejvyššího správního soudu citované městským soudem ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019 - 33, a ze dne 25. 6. 2022, č. j. 1 As 101/2020 - 31, se zabývají odlišnou situací, než je předmětem tohoto řízení. Zmíněné rozsudky se zabývaly porušením § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, čehož se měl účastník řízení dopustit tím, že neměl u sebe řidičský průkaz. V nyní projednávané věci však žalobce nepředložil na výzvu policisty osvědčení o registraci vozidla.

[10] Závěrem stěžovatel dodává, že městský soud ho nezavázal k žádným konkrétním krokům, které má v dalším řízení učinit. Z tohoto důvodu zatížil městský soud své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

[11] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti stručně uvedl, že kasační stížnost byla podána neoprávněnou osobou, a to Mgr. Z. K., vedoucí oddělení správního řízení v silničním provozu, odbor agend řidičů ministerstva dopravy. Za ministerstvo dopravy ve správním soudnictví je oprávněn jednat pouze ministr dopravy a za splnění stanovených podmínek další osoby. Dle žalobce však stěžovatel nedoložil oprávnění Mgr. Z. K. jednat jménem stěžovatele. V závěru svého vyjádření žalobce uvádí nesouhlas se zveřejněním rozsudku v jeho věci s iniciály žalobce na webu Nejvyššího správního soudu, a to z důvodu ochrany soukromí.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná, včasná a podaná oprávněnou osobou (k výslovné námitce žalobce kasační soud uvádí, že u Nejvyššího správního soudu jsou založeny generální pověření a vysokoškolský diplom z oboru „právo a právní věda“ Mgr. Z. K., vedoucí oddělení správního řízení v silničním provozu, odbor agend řidičů

Ministerstva dopravy, a tato zaměstnankyně stěžovatele je tudíž oprávněna k jeho zastupování v řízení o kasační stížnosti). Jedná se však o věc, v níž před městským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně, a v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS., v němž vymezil typové situace, v nichž je kasační stížnost přijatelná. Ve věci stěžovatele však podmínky přijatelnosti naplněny nejsou.

[13] K namítané nepřezkoumatelnosti spočívající v tom, že městský soud stěžovatele nezavázal ke konkrétním úkonům v dalším řízení, kasační soud uvádí, že napadený rozsudek splňuje požadavky judikatury Nejvyššího správního soudu na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, nebo ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91). Z rozsudku je patrné, z jakého důvodu městský soud rozhodnutí stěžovatele zrušil [neprokázání přestupku podle § 6 odst. 7 písm. b) zákona o silničním provozu, tedy porušení povinnosti mít u sebe při řízení vozidla osvědčení o jeho registraci] a z něj pak vyplývá i to, jak má stěžovatel postupovat, aby se v dalším řízení této nezákonnosti vyvaroval.

[14] Převážnou většinou kasačních námitek brojí stěžovatel proti právnímu závěru městského soudu, dle kterého nelze považovat za dostatečné, pokud je porušení povinnosti mít u sebe osvědčení o registraci vozidla uvedeno v oznámení o přestupku, případně v úředním záznamu, a taktéž tuto skutečnost nemohou dosvědčit ani zasahující policisté. Dle městského soudu tento závěr nelze zvrátit ani v případě, kdy je žalobce v průběhu správního řízení pasivní a svou obhajobu v plném rozsahu předestře až v řízení o žalobě. Pokud městský soud shledal, že v řízení nebylo nikterak prokázáno, že by žalobce skutečně neměl osvědčení o registraci vozidla u sebe, postupoval zcela v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019 - 33, a ze dne 25. 6. 2020, č. j. 1 As 101/2020 - 31). Například v rozsudku č. j. 1 As 101/2020 - 31 k obdobné situaci kasační soud uvedl: „*Výpověď zasahujících policistů ohledně toho, co jim měl žalobce při provádění kontroly sdělit (že si zapomněl řidičský průkaz doma), není, s ohledem na výše uvedené, v řízení o přestupku použitelná. Za dostatečný podklad pro učinění závěru, že žalobce neměl řidičský průkaz u sebe, není možné považovat ani úřední záznam, v němž je vyjádření žalobce zaznamenáno. Podle konstantní judikatury totiž nelze úřední záznam, zvláště za situace důkazní nouze, použít jako rozhodující důkaz (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, č. 1856/2009 Sb. NSS, v němž soud zdůraznil, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu). Skutečnost, že žalobce neměl při kontrole řidičský průkaz u sebe, pak ani nevyplývá z oznámení přestupku, neboť je v něm toliko uvedeno, že žalobce řidičský průkaz nepředložil.*“

[15] K námitce stěžovatele, že rozsudky Nejvyššího správního soudu citované městským soudem se zabývají odlišnou situací, soud uvádí, že jediným rozdílem je to, že v odkazovaných případech šlo o předložení řidičského průkazu, zatímco v tomto případě jde o osvědčení o registraci vozidla. Vztah mezi povinnostmi mít tyto doklady u sebe

pokračování

a předložit je na vyzvání ke kontrole a zejména požadavky na prokazování porušení těchto dvou povinností jsou však v obou případech totožné.

[16] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že se městský soud nijak neodchýlil od judikatury kasačního soudu a nedopustil se ani hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Kasační stížnost proto odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[17] Námitkami žalobce směřujícími proti způsobu vyvěšování rozsudků na webových stránkách Nejvyššího správního soudu se kasační soud nijak nezabýval, neboť nesouvisejí s předmětem tohoto řízení.

[18] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS (srov. obdobně usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28).

[19] Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Žalobce byl v řízení zastoupen advokátem, pro určení výše nákladů na zastoupení se užije vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“). Žalobcův zástupce učinil jeden úkon právní služby, kterým bylo sepsání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 písm. d) advokátního tarifu]. Soud mu tedy přiznal odměnu za jeden úkon právní služby ve výši 3.100,- Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celková částka tedy činí 3.400,- Kč. Advokát žalobce je plátcem DPH, náhrada nákladů řízení se proto zvyšuje o sazbu DPH ve výši 21 %. Celková výše nákladů řízení činí 4.114,- Kč. Žalovaný je tuto částku povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce advokáta Mgr. Václava Voříška ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. srpna 2022

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu